

Ikä 31 vuotta,

syntyisin helsinkiläinen, ilmoitti *Kaarlo Kytö*. Miehitä käy iän ilmoittaminen niin kovin helposti. Ammatteja ollut useampia, viimeksi osuustoimintalainen ennen teatterialalle rupeamista, mikä tapahtui viitiseentoista vuotta sitten. Ei vielä silloin lopullisesti, vaan Helsingin työväenteatterin innostuneena harjoittelijana, joka nähtiin pikkutehtävissä Seurasaarella ja Heimolan voimistelusalin näyttämöllä. Jo tätäkin aikaisempi on ensimmäinen omakohtainen näyttämöedestottamus, joka tapahtui Helsingin NMKY:n poikaosastolla uskonnollisessa kuvaelmassa, jossa nuorimies Kytö esiintyi Davidina. Vuonna 1918 hän sitten kokosi sisunsa ja ryhtyi Koiton Näyttämön iltanäyttelijäksi saaden komeata 50 markan kuukausipalkkaa. Herätti huomiota sekä laulullaan että muutenkin ja napattiin vuonna 1927 Kansan Näyttämölle sekä sieltä 1929 tänne Tampereelle, Tampereen Työväenteatteriin. Laulunlahjaansa, joka on puhenäyttämöltä kuultavaksi hyvin paljon tavallista parempi, Kytö on kouluttanut Väinö Lehtisen ja Eino Rautavaaran johdolla sekä omin säästöin Italiaan vuonna 1927 tehdyllä opintomatalla. Ja nyt hän siis pitää juhlaa ensi tiistaina ja erinomaiseen kuuluisuuteen nopeasti noussut *Ritva Aro* on hänen vierailijattarenaan. Kydöstä pidetään kovasti — se nähdään tiistainakin varmasti.

—H.

Ritva Aro.

KAARLO KYTÖ.

15-vuotinen taiteilijajuhla Tampereen Työväen Teatterissa.

Helsingiläisille tunnettu näyttelijä Kaarlo Kytö viettää huomenna 15-vuotista taiteilijajuhlaansa Tampereen Työväen Teatterissa. Hän on Helsingin lapsia ja aloittanut uransa tšekäläisellä Koiton Näyttämöllä. Oltuaan välillä Oulun Työväen Näyttämön näyttelijänä hän palasi takaisin Koiton Näyttämölle 1927, jolta siirtyi Kansan Näyttämölle. Syksystä 1930 hän on ollut kiinnitettynä Tampereen Työväen Teatteriin.

Kaarlo Kytö on kauniin laulunäänensä vuoksi saanut paljon työskennellä ope-

retin alalla, mutta varsinkin hänen viimeaikainen nopea kehityksensä draamassa ja komediassa osoittaa, että hänen suurimmat voittonsa kenties sittenkin odottavat siellä. Nyt jo hän on puhetekniikassa päässyt erittäin pitkälle, joten hän luontaisen voimakkaan temperamentinsa avustamana on kohonnut Tampereen Työväen Teatterin ensiarvoisinten näyttelijävoimien joukkoon.

Juhlaja on tamperelaisten erikoinen suosikki, mutta hänellä on varmaan Helsingissäkin paljon ystäviä, jotka mielihyvin muistelevat hänen alkutaivaltaan täällä. Huomisessa juhlassa esitetään menestysoperetti "Bajaderi". Kytö prinssi Radjamina. Tilaisuudelle antaa erikoista loistoa kuuluisan operettitähden *Ritva Aro* n vierailu naispääosassa.

H. V.

**15 vuotta
näyttämöllä.**

**Haastattelu merkkipäivän
johdosta.**

KAARLO KYTÖ.

Näyttelijä Kaarlo Kytö viettää huomenna 15-vuotista näyttelijäjuhlaansa. Tavattoman korkea näyttelijä-ikä miehelle, joka on syntynyt vuonna 1902, mutta silti voisi Kytö huomispäivää tavallaan viettää 18-vuotispäivänäänkin, sillä hän on ensimmäisen kerran esiintynyt näyttämöllä 13-vuotiaana NMKY:ssä, Helsingissä, kotikaupungissaan.

— Siihen aikaan esiinnyin Topeliuksen kauniissa lasten näytelmissä, kertoi huomispäivän sankari *Kansan Lehd* n edustajalle, joka tavoitti hänet kesken „Kummitusparoonin” harjoitusten. Osista muistan vielä Davidin osan „Davidista ja Goljatista”. Varsinaisen näyttelijäurani lasken kuitenkin alkavan vuodesta 1917, jolloin pääsin Helsingin Työväen Teatteriin, jossa *Elvira Willman-Eloranta* silloin oli johtajana. Sekään ei kuitenkaan ollut varsinaista näyttelemistä, pikkutehtäviä vain. Kuuluin siihen aikaan myöskin Koittoon, mutta sen näyttämöön en uskaltanut pyrkiä, ujous oli esteenä. Sitten keskeytti kapina näyttelemisen, mutta kun se oli ohi, alkoi työ jälleen, tällä kerralla Koitossa, vieläkin vain iltanäyttelijänä. Oltuani jonkin aikaa Oulun Työväen Teatterissa, palasin takaisin Koittoon, jossa olin aina vuoteen 1927 saakka.

— Seurasi kahden vuoden näyttelemisen Kansan Näyttämöllä ja sitten tulo Tampereelle. Täällä vasta pääsin oikein vakiintumaan, vaikkakin Koitossa ja johtajien useasti vaihtuessa sain tehdä monenlaisia eri tehtäviä, mutta erikoisesti haluan painostaa sitä suurta merkitystä, joka Tampereella oleskelulla on minulle ollut. Esim. Heikki Välisalmi, joka on seu-

Paula Wessely O'Neillin "Hitunen runoilijaa"-näytelmässä Berliinissä.

O'NEILLIN postuumi jättiläisnäytelmä n:o 2, "A Touch of the Poet", jonka maailmankantaesitys oli viime näytäntökaudella Tukholman Dramatenissa, on hiljakkoin saanut myös saksalaisen kantaesityksensä, joka tapahtui Berliinin Kurfürstendamm-teatterissa. Roolimiehitys on komea: tähtinä Paula Wessely ja Attila Hörbiger, muissa tärkeimmissä rooleissa Marianne Hoppe ja Annemarie Düringer. Attila Hörbiger näyttelee kerskuvaa ja lapsekasta majuria, "melkein runoilijaa", jona Lars Hanson loisti Dramatenissa, ja Paula Wessely hänen uskollista vaimoan (Dramatenissa Sif Ruud näytteli tämän roolin). Arvostelut keskittyvät ennen muuta Paula Wesselyn ylistykseen. Hän näyttelee roolin aivan ilman maskia ja "aivan hiljaisesti, niin hienosti, eleettömästi — eikä kukaan pysty ilmentämään tuskaa, surua, epätoivoa, iloa ja onnea sillä tavoin kuin hän". Ensi-iltaesityksen päätyttyä esirippu nousi n. 50 kertaa, kertoo lähteemme.

"VALAMIESTEN RATKAISUTA", vahvasta Henry Fonda-filmistä, joka tällä kaudella on nähty myös meillä, aiotaan nyt tehdä näytelmä, mikä on tapaus sinänsä, sillä elokuvasta muokattu dramatisointi on toki varsin harvinainen ilmiö. Tarmokas teatterikustantaja Lars Schmidt on ostanut Hollywoodilta filmin dramatisointioikeudet. Kuka näyttämösovituksen tekee, siitä ei vielä ole tietoa. Schmidt aikoo lanseerata "filminäytelmänsä" sekä Pariisiin että pohjoismaihin.

GUSTAF GRÜDGENS, jonka "Faustin" I osan ohjaus Hampurin Schauspielhausissa oli viime näytäntökauden suurinta huomiota herättäneitä ohjauksia Euroopan näyttämöillä (ja sitä paitsi esitys,

jonka pääsyliput olivat kymmenen kiven takana, kuten hyvin tietävät monet Hampurin kautta viime kesän maissa matkustaneet suomalaisetkin), on nyt ottanut esille "Faustin" II osan samassa teatterissa. Premiääri on aivan näinä päivinä — meidän näkökulmastamme siis peräti myöhään keväällä, mitä sopinee pitää osoituksena siitä, ettei saksalaisilla ole minkäänlaisia epäilyksiä Goethensa jatkuva- ta vetovoimasta yleisöön. Faustina on nytkin Will Quadflieg ja Mefistona Grüdgens itse, ja ohjauksen pääpiirteeksi mainitaan "korkean goetheläisen ironian" voimakasta korostamista.

FAUSTISTA, muuten, on parhaillaan suunnitteilla uusi filmiversiokin, jonka tuottaa saksalainen filmiyhtiö CCC ja ohjaa Fritz Lang. Faustina on O. W. Fischer ja Margaretana Maria Schell.

"Seitsemäntoista nuken kesä" australialaisen seurueen esittämänä: June Jago ja Kenneth Warren.

FILMIÄ ryhdytään piakkoin tekemään myös australialaisen Ray Lawlersin näytelmästä "Seitsemäntoista nuken kesä", joka viime kaudella sai Lontoossa erittäin suopean vastaanoton australialaisen näytelmän ensimmäisenä Eurooppaan tulleen edustajana, ja joka parhaillaan menestyy hyvin Broadwayllä. Tukholmassa se myös on jo ehditty esittää. Meillehän se olisi tullut Kansallisen Pienelle näyttämölle Jack Witikan ohjaamana vielä tänä keväänä, ellei Kansallisen nykyisen ohjelmiston menestys olisi siirtänyt ensi-iltaa syksyyn. Syksyllä se liitetään ohjelmistoon mm. myös Kööpenhaminan Allé-scenen'illä. Hollywoodin filmiversiossa näyttelevät päärooleja Rita Hayworth ja Burt Lancaster.

STRATFORD-ON-AVONIN tämänkesäisen Shakespeare-sesongin avajaisensi-illasta näkyy tulleen melkoinen pettymys. Nuoren lahjakkaan Dorothy Tutinin ensimmäistä esiintymistä Stratfordissa odotettiin suurin toivein (hän niitti pari vuotta sitten Lontoossa komeat laakerit mm. Anouilhin "Leivosena"), mutta hänen Juliaansa ei nyt olla oltu ollenkaan ihastuneita. "Miss Tutin ilmeisesti luulee, että syvä hengitys on samaa kuin syvä tunne", kirjoitti ilkeä arvostelu. Hänen Romeonsa, Richard Johnson, on myös ollut varsin arkinen nuori mies, ja jopa Shakespeare Memorial Theatren johtajan Glen Byam Shaw'n "Romeo ja Julia"-ohjauksenkin on katsottu arveluttavasti kallistuvan laimeaan sovinnaisuuteen. — Sitäpaitsi eräs arvostelija pisti ärtyneenä jo itse vanhan Williaminkin romukoppaan kuolemattomine rakastavaisineen — mitä pitänee katsoa jo ylen epäsovinnaiseksi vihaisen sisun purkaukseksi vanhan Englannin kamaralla.

rannut kehitystäni alusta pitäen, on sanonut, että Tampereella olen muuttanut toiseksi mieheksi. Olen siitä kiitollinen johtaja Elolle, jonka vaikutus on ollut suurimerkityksellinen.

— Mielialani ovat epäilemättä operettiroolit ja tarkoitukseni olikin alunperin siirtyä laulunäyttämölle, ja sitä silmälläpitäen harjoittelin laulua, mutta puhenäyttämö tuntui sentään loppujen lopuksi edullisemmältä. Paitisi operettiosia olen näytellyt Tampereella Shakespearea ja Othello ja Romeo ovat ne osat, joista eniten olen pitänyt, niin vastakkaisia kuin ne ovatkin.

— Siinä sivussa olen saanut olla elokuvaosissakin ja kun „Vänrikki Stoolin tarinoita”, jossa olin Pilvenveikon osassa, filmattiin Ruotsissa, oli se ensimmäinen opintomatkan ulkomaille. Senjälkeen on seurannut ylioppilas Pentin osa kotimaisessa elokuvassa „Meren kasvojen edessä” ja viimeksi Isma „Kuismassa ja Helinässä”.

— Muiden tehtävien ohella olen saanut käydä neljä kertaa Saksassa laulamassa yhteensä noin 50 laulua gramofoniin. Vahinko vain, että laulut ovat enimmäkseen olleet ajanvieteohjelmistoa, jotka eivät ole mistään kotoisin, ja tanssimusiikkia. Laulaisin mieluummin parempaa, kuten Merikantaa, jonka lauluista olenkin saanut muutamia laulaa levyille.

— Toivoisin vielä, että tässä yhteydessä erikoisesti mainitsitte siitä, että olen kovin iloinen yleisön täällä minulle osoittamasta suuresta ystävällisyydestä. Sen voi oikein selvästi vaikutus on tietysti tavattoman tärkeä. Näyttelijä tuntee havaitessaan yleisön myötätunnon ja ystävyyden, suurempaa halua ja kykyä ponnistella taiteensa kohottamiseksi.

Vaikka harjoitukset odottivat, tiukasti lehtemme edustaja vielä päivän sankarin mielipidettä eri teatterisuunnista.

— En pidä suorastaan vanhanaikaisestakaan, oli vastaus, mutta naturalistisella taiteella, sellaisella, joka on luonnollista ja todellisuustuntuista, pääsee aina lähemmäksi yleisöä. En tunne kaikkia ismejä, mutta, mutta...

Ymmärsimme. Harjoituksia oli jatkettava.

Mulle.

Kaarlo Kytö

15-vuotislahjanäytäntö maaliskuun 14 p:nä Tampereen Työväen Teatterissa. Kytö on esiintynyt kolmessa elokuvassa: „Pilvenveikon osassa „Vänrikki Stoolin tarinoissa, Isman osassa „Kuismassa ja Helinässä” sekä elokuvassa „Meren kasvojen edessä”.

Kaarlo Kydön

näyttelijäura on siis jo nimellisesti viisitoistavuotinen, vaikka, niinkuin hänen ikäänsä nähden onkin luonnollista, hänen varsinaisen taiteellisen kehityksensä sisältyy paljon vähempään aikamäärään, lopuksi oikeastaan niihin neljään vuoteen, jotka hän on ollut Tampereen Työväen Teatterissa. Näinä viimeinä vuosina, jolloin hän on toiminut Kosti Elon johdolla, olemme nähneet hänen kehittyvän — tosin suositusta — operettisankarista merkittäväksi taiteilijaksi. Hänen uransa tähänastiseksi huipennukseksi muodostui äskeinen »Verdunin ihme» ja hänen siinä suorittamansa roolit, ennenkaikkea sotainvaliidi Girgenrath, joka tuli suorastaan suggestiiviseksi hänen ilmentämäänsä odottamattoman voimakkain ja temperamentikkain keinoin. Kaarlo Kydön juhla ei täten ole mikään menneisyyden juhla, päinvastoin se tähtää yksinomaan tulevaisuuteen: meillä on hyvin suuret toiveet hänen vastaisesta kehityksestään. Operettisankari Kaarlo Kytö on täysin valloittanut yleisönsä, me odotamme nyt näyttelijä Kydön yhä varmistuvan ja voimistuvan taiteellisessa työssään — eduksi tietysti myöskin operettisankarille.

Lahjanäytännöksi oli valittu »Bajadeeri, jossa Ritva Aro, maamme tunnustetuin operettiprimadonna, vieraili — roolissa, jossa hän vajaan yhdeksän vuotta sitten saavutti ensimmäisen menestyksensä. Tämän turkulaisen debyyttinsä jälkeen on Ritva Aro vaihtanut esityskieltä ja niittänyt mainetta jopa maamme rajojen ulkopuolellakin. Se onkin luonnollista, sillä Ritva Aro on joka suhteessa valloittava näyttämöllä, ja hänellä on tie avoinna suorastaan loistavaan uraan. Ritva Aro omalta kannalta on hyvinkin selitettävää, että hän nyt kuuluu kahden ruotsalaisen — Helsingin ja Turun — teatterin henkilökuntaan, mutta samalla kun tämä seikka todistaa johtaja Nicken Rönngrenin kaukonäköisyyttä, ei se suinkaan ole kunniaksi suomalaisille teatterimiehille — ja naisille — jotka eivät ole ymmärtäneet käyttää sellaista tähteä kuin Ritva Aro suomenkieliseen näyttämön hyväksi. Kaikki tunnustavat, että suomalaisella teatterilla ei olisi varaa luovuttaa häntä pois — miksi sen sitten sallitaan tapahtuvan?

Kaarlo Kydön 15-vuotislahjanäytäntö, ellen oli kerännyt aivan täyden, ylimääräisiä palkkoja myöden loppunmyydyin katsomon, joka vilkkaasti osoitti suosiotaan juhlijalle, joka joutui monenlaisten kunnianosoitusten kohteeksi, saaden paitsi kukkia tavanomaiset lahjat työtovereiltaan, teatterilta, j.n.e. Ritva Aro, vierailija, valloitti katsomon yhdellä iskulla sai osakseen runsaat kukkaset ja myrskyisät applloodit, jotka eivät ottaneet olenkaan tauotakseen.

Kaarlo Kytö juhli eilen.

Mutta Ritva Aro valloitti yleisön.

Kaarlo Kytö oli nelisen vuotta sitten siirtyessään pääkaupungista Tampereelle suurin piirtein kirjoittamaton lehti teatterielämässämme. Hän ei ollut päässyt Helsingissä esille, tai — milloin oli saanut jonkin vähäisen tehtävän — oli arvostelu ollut hänelle ymseä, jotenka helsinkiläiset ilmeisesti luopuivat hänestä ilman erikoisempaa kaipausta. Tampereella hänestä on kuitenkin tullut kuin toinen mies — sanovat helsinkiläiset täällä käyneet — vaikkakin Kaarlo Kytö meidän mielestämme on ollut mitan täytävä jokseenkin ensimmäisestä täällä esiintymisestäään lähtien. Tällä emme suinkaan tarkoita sitä, että olisimme alunperin havainneet hänet kypsäksi niihin suuriin tehtäviin, joita hän sittemmin on joutunut hoitelemaan operettisankarin ohessa — johon osaan hänet lähinnä katsottiin — vaan ennenkaikkea sitä, että sekä takäläinen yleisö että teatteriväki sangen nopeasti käsitti, mitenkä käyttökelpoista aineesta jälleen oli Tampereelle saatu. Kaarlo Kydöllähän oli kaikki edellytykset teatteriin: komea ulkomuoto, erinomaisen kantava ja metallinen ääni ja suurenmoinen mukautumiskyky. Ja neljässä vuodessa on hänestä Kosti Elon koulussa ja henkilökohtaisen tarmokkaan työskentelyn ansiosta tullut miehisissä tehtävissä Tampereen vanhan teatterikaupungin lupaavin tekijä alallaan.

Valitessaan eilisillaksi ohjelmakseen „Bajadeerin” Kaarlo Kytö epäilemättä teki yleisöön nähden oikean vedon. Tiedämme, että hän itse harrasteli „Othelloa” tai jotakin muuta draamahenkilöistään, mutta ystävät opastivat häntä yleisön maun tuntemisessa. Harras teatterin ystävä on kuitenkin pannut merkille, että Kaarlo Kytö — samoin kuin monet operettisankarit ja ensirakastajat häntä ennen — on ollut yhtä kypsä suuriin luonnetehtäviin kuin operettiinkin. Kiitollisina me muistelemme hänen suorituksiaan esim. näytelmässä „Laitapuolella”, olemme ihailleet hänen Romeotaan ja Othelloaan ja viimeksi saavutti hän kiistämättömän voiton „Verdunin ihmeen” julistajatehtävissä. Kaarlo Kydöstä on siten kehittynyt Tampereen Työväen Teatterin kannattavin nimi ja se on jo asema, josta suomalainen näyttelijä voi ylpeillä.

Eilen näytteli ja lauloi Kaarlo Kytö erikoisen herkästi. Hän tunsu verressään yleisön myötämielisyyden ja sehän on varmin näyttelijän innoittaja. Ja jälleen eilisiltä seuratessa saattoi myöskin sivustaeläjä panna merkil-

le, mitenkä kiitollista on viettää taiteilijajuhlaansa nimenomaan Tampereen Työväen Teatterissa. Tuskin missään meidän maassamme on niin herkkää ja juhlatunnelmaan taipuisaa yleisöä kuin täällä. Kaarlo Kydön astuessa näyttämölle prinssi Radjamina puhkesivat suosionosoitukset — jotka sitten kiinteinä jatkuivat pitkin iltaa — esiin vallan peloittavalla voimalla ja jatkuivat vauan. Ja runsaan lahja- ja kukkaistulvan myötä tulvi sitten koko illan jatkuvasti yleisön ihailua ja myötätuntoa. Kaarlo Kytö saattoi olla iltaansa tyytyväinen.

Mutta Kaarlo Kytö ei seissyt eilisiltana yksin yleisön suosion paisteessa. Hän oli hankkinut itsellensä kanssänäyttelijän, joka — suoraan puhuen — syrjäytti juhlijan sitä vakuuttavammin mitä pitemmälle ilta kului. Ritva Aro, turkulainen kiitotähti

teatteritaivaalla, joka viimeksi on laskenut pääkaupungin jalkojensa juureen ja lukuisien teatterijulkaisujen avulla levittänyt loistavan hymynsä koko Eurooppaan, valloitti Tampereen teatteriyleisön varmasti vakuuttavammin kuin jääprinsessa äsken urheilumailman. Ihanteelliset ulkonaiset edellytykset omaava taitelijatar osoitti eilen sekä näyttelemisellään että laulullaan, ettei pääkaupunkilaisyleisön maku suinkaan ole mennyt harhaan kohottaessaan hänet Eine Lallenen sijaan operettitähden ensimmäiselle kunniasijalle. Tamperelainen teatteriyleisö näki Odette Darimondin varmaankin eilisiltana hieman toiseltaisena mihin on tavallisesti totuttu: varmana, valloittavana naisena, joka ensi eleestään lähtien tietää, että itämainen taikuu ei häneen tehoa. Sellaisena kuin Ritva Aro tämän operettihenkilön luonnehtii, katsoja melkeirtoivoisi, ettei kolmas näytös päättyisikään tavanomaisesti. Prinssi jää tällaisen älykkään ja voimastaan tietoisien Odetten rinnalla melkolaille nariksi ja parisilaisen aplodimestarin — jossa osassa sivumennen sanoen Väinö Luutonen eilen loisti täydellä teholla — parhaimmatkin keinot tuntuivat hieman teennäisiltä kaiken taapahtuneen jälkeen. Mutta rakkaushan ei — varsinkaan opereteissa — kuuntele järjen ääntä.

Ritva Aro on ihmeellinen meidän kylmissä oloissamme. Hänen laulunsa ja hymynsä on valloittavaa laatua. Olemme vakuutettu siitä, että huomenna, hänen toisena vierailuiltanaan, on katsoma yhtä täysi ja yhtä herkässä viireessä kuin eilisessä taiteilijajuhlasakin.

R.

Kaarlo Kydön Pääjuhla.

Tampereen Työväen Teatterissa oli jälleen viime tiistaina herkkätunnelmainen taiteilijajuhla. Teatterin kiistattomasti suosituin ja kyvykkäin miesnäyttelijä Kaarlo Kytö, juhli näyttelijänäolonsa 15-vuotisjuhlaa.

Juhlanäytännökseen oli Kytö valinnut »Bajadeerin», jonka itämaalainen prinssi on yksi hänen loistosiaan. Valinta oli onnistunut erikoisesti sen vuoksi, että »Bajadeerissa» pääsevät Kydön erinomaiset laululahjat täysin oikeuksiinsa. Haltioituneena kuuntelikin yleisö hänen lauluaan, joka juhlaillana oli entisestäänkin herkempää ja valloittavampaa.

Äänivarojensa vuoksi Kytö onkin mitä menestyksellisin operettisankari, mutta sen lisäksi hän on näyttelijä, joka näyttää sopeutuvan mitä erilaisimpiin tehtäviin. Niinä neljänä vuotena, jotka hän on Työväen Teatterissa ollut on hänet nähty milloin minkilaisessa tehtävässä ja on hän osoittanut olevansa m.m. hyvin oikeaan osuva luonnenäyttelijä. Vaikeata olisi enää ajatella Työväen Teatteria ilman Kytöä.

Vastänäyttelijänä oli Kydöllä juhlaillanaan helsinkiläisen ruotsalaisen teatterin ihailtu primadonna Ritva Aro, joka heli valloitti yleisön myötätunnon ja ihailun puolelleen.

Väliajoilla ja näytöksen loputtua sateli runsaasti kukkia sekä juhlijalle että vierailijalle, samoin ojennettiin juhlijalle lahjoja.

A. Y.

Kaarlo Kytö JUBILERAR.

Työväen Teatteris uppburne och avhållne artist, Kaarlo Kytö fyllde i går så att säga femton år, ehuru egentligen endast de år han tillhört Työväen Teatteris personal gjort honom bemärkt. Herr Kytö, vilken äger större naturlig begåvning, än bängen, har under direktör Elos säkra ledning utbildats till en artist, som är att räkna med. Han har ännu inte på länge nått kulmen av sin utbildning, men han går med säkra steg, oförfärat framåt, och vi kunna ej annat än önska honom lycka och framgång i gudinnan Thalias tjänst.

Att herr Kytö spelat sig direkt in i publikens hjärtan, visade den entusiasm och det stormande bifall, med vilka hans prestationer i går emottogos. Många voro de som i form av gåvor, massor av blommor och telegram ihågkommo jubilaren.

Herr Kytö hade som recettprogram valt operetten »Bajadeeri», i vilken han själv återgav prins Radjamis roll. Som Odette Darimond gästspelade Ritva Aro, den bedärande, facinerande operettstjärnan, från Svenska Teatern i H:fors. Att hon genast tog publiken med storm, och ej så litet bidrog till framgången i går, är överflödigt att nämna!

Enär hundratal i går blevo utan biljetter, gives »Bajadeeri» ännu en gång i torsdag, med Ritva Aro som gäst.

E. W.

Государственный Театр
ИМЕНИ
ЕВГ. ВАХТАНГОВА
Арбат, 26.
8 ИЮН 1933

Партер ряд 8 № 23
Начало в 7 час. 30 мин. вечера
время действия вход в зрительный зал не допускается

Государственный Театр
Большой
Союза ССР
Академич. Театр
9 ИЮН 1933
ПАРТЕР
9 РЯД № 29
ВХОД С ПОДЪЕЗДА № 110

Государственный Театр
Большой
Союза ССР
Академич. Театр
8 РЯД № 21
ВХОД С ПОДЪЕЗДА № 110
ПАРТЕР
8 РЯД № 21
КРАСНЫЙ
левая сторона
1 РЯД 0

ВЕЧЕР
Бронепоезд
11 ряд. лев.
Стул № 3

Karjalaista kansanelämää ja helskyvää karjalaismurretta Työväen Teatterin palkeilla.

**Kersti Bergrothin »Anu ja Mikko» aloitti onnistuneesti
teatterin ensi-illat.**

TYTYVÄISTÄ YLEISÖÄ HUONEEN TÄYDELTÄ.

„Aanun ja Mikon” ensiesitys eilen Tampereen Työväen Teatterissa muodostui epäilemättä huomattavaksi voitoksi sekä näytelmän kirjoittajalle että teatterille. Yleisöä oli salin täydeltä ja oli se iltaansa hyvin tyytyväistä. Osoituksena tästä olivat myöskin lukuisat kukat, joita sekä kirjailijatar, joka ennen näytäntöä lyhyesti esitteli näytelmäänsä, että näyttelijät ja teatterin johtaja saivat runsain mitoin.

I.

„Anu ja Mikko”, jonka Kersti Bergroth on ristinyt „karjalaiseksi idylliksi”, on läpileikkaus syrjäisen karjalaiskylän elämästä, samalla kuin se on eräänlainen läpileikkaus tämän kylän asukkaiden sielunelämästä. Nämä asukkaat Anut ja Mikot, Vapot, Junut, Papan Antit ja mitä he sitten lienevätäkään, ovat herkkiä ja yksinkertaisia luonnonlapsia, joita uudenäköinen „yhdysoikeus” suorastaan pelottaa. He ovat välittömiä ja luonnollisia kuin lapset, tekisi mieli sanoa hiukan „kirjallisen” välittömiä ja luonnollisia. Vallan näin koskematomaksi tuskin jättäneen elämän karu todellisuus edes karjalaisten salokyläisten asukkaita. Allekirjoittaneella on ollut aikaisemmin tilaisuus huomauttaa tämän näytelmän kirjallisesta omnais-

Sven Hildén

toi viime lauantaina Tampereen Työväen Teatterin näyttämölle väkevä tuulahduksen Karjalasta näytellessään Kersti Bergrothin idyllisissä „Anu ja Mikko” itsensä, niinkuin monesti ennenkin, tamperelaisen teatteriyleisön suureen suosioon. Kuinkapa voisikaan toisin olla, kun kysymys on niin alkuvoimaisesta taiteilijasta kuin Sven Hildén, jonka suonissa virtaa väärentämätön taiteilijanveri. Hän esiintyi jälleen sinä näyttämön hallitsijana, jona olemme tottuneet häntä ihaillemaan. —

Sven Hildénin vierailu Mikkona väritti tämän ensi näkemältä liian litterääriltä vaikuttavan näytelmän, jonka henkilöt tuntuivat enemmän tekijän mielikuvituksesta kuin todel-

painosta, josta näyttämöllä kuitenkin paljon oli hävinnyt. Kersti Bergroth tuntee epäilemättä hyvin karjalaisensa ja varsinkin helskyttelee hän verrattomalla varmuudella ja maulla karjalaismurretta. Tämä herkullinen kieli, eräät herkat lyyrillisyyttä uhoavat kohdat, kekseliäät sanasutkaukset ja värikäs kansankuvaus pääasiassa tekevätkin näytelmän näyttämöllä esitettyä nautittavaksi. —

„Anu ja Mikko” ei ole näytelmä, jossa paljon tapahtuu. Juoni punoutuu päähenkilöitten rakkauden ja epäoleelliselta tuntuvan huonekalutehtaan perustamisen ympärille. Mikko on rakastunut Anuun, mutta Anu on äitinsä kuolinvuoteella lupautunut Junulle, jonka päähän „engelskan riisi” on nostanut vettä, niinkuin hän itse tunustaa. Anu rakastaa kuitenkin Mikkoa, eikä pidä yksivakaisesta Junusta. Kun sitten „Amerikan Mar” tuo tuulahduksen suuresta maailmasta, saa Mikkokin päähänsä lähteä Amerikkaan. Matka päättyy kuitenkin lähimpään kaupunkiin, josta Mikko palaa oikeana „maailman miehenä” kotikyläänsä perustaen sinne huonekalutehtaan, jonka nurinmeno aiheuttaa vakavan kummelluksen. Kaikki päättyy kuitenkin hyvin, rakastavaiset saavat toisensa ja kaikkien on hyvä olla.

II.

Teatteri oli pannut parastaan sadakseen katsomossa viriämään sen karjalaistunnelman, joka on tämän

lisuudesta leikatuilta, voimakkaaseen elämänsykkeeseen kohottaen sen kokonaisvaikutusta. Väkevin piirroksin loi vierailija Mikostaan suorastaan ihanteellisen selvän luonnekuvan. Sellaiseen karakterisointiin pystyy vain suuri taiteilija. Hänen karjalaisen tulinen ja nopea tempponsa jätti jälkeensä toiset esiintyjät. Varsinkin kolmannessa näytöksessä sähköistyi kuitenkin koko näyttämö Hildénin kiihkeään viireeseen ja kokonaisuudessaan oli tämä näytös parasta, mitä toivoa voidaan kansannäytelmän alalla. Se peitti varjoonsa kokonaan sen laahustavan sävyn, jolla toiset esiintyjät alussa seurasi-

näytelmän paras puoli. Tehtävästään teatteri suoriutuikin hämmästyttävän hyvin. Kosti Elon ohjaus alleviivasi näytelmän karjalaisuutta, joskin se samalla aivan oikein tehosti sen kansankuvaus-luonnetta. Väritys oli hillittyä, esitys ehkäpä liiankin hidastempoista. Jonkunverran kankeutta esitykseen lienee tuonut outo murre. „Parivaljakolla” Vappu Elolla ja Matti Lehtelällä oli onnellinen ilta. Varsinkin viimeksimainittu näyttää kehittyvän ilahduttavan kypsien suorituksiin. Hänen Mikkonsa oli yksinkertaisin, mutta elävin piirroksin luonnehdittu nuorukaistyppi. Samaa voimme sanoa Vappu Elost, joka näyttää vähitellen löytävän itsensä. Elna Hellmanin Vapossa oli samaa reipasta lipevyttä, joita on hänen monissa muissakin kansantyypeissään. Aarne Jaatinen ansaitsee myös tunnustuksen huolellisesta työstä. Oili Jaatinen Amerikan Mar lievästä liioittelusta huolimatta ansaitsi katsoman hyväntuulen ilmaukset. Irma Wikström Hetinä, Hugo Makkonen Jununa ja Kaarlo Kytö Kallena hoitelivat osiaan tottuneesti ja yleissävyn mukaisesti. Samaa voi sanoa myös Aune Hyyrysestä Tommona.

Jussi Karin lavastus asiallinen. Tampereen Työväen Teatteri on aloittanut ensi-iltojensa sarjan hyvin enteillä.

O. U. J:nen.

vat vierailijaa. Sven Hildénin Mikko kuuluu niihin teatterikuviin, jotka katsojan mielessä eivät heti kalpe-

ne. —
Toisista siintyjistä varsinkin Elna Hellman näytti parhaiten sopeutuvan ja eläytyvän vierailijan „ilmakehään”. Hänen koruton, suoraviivainen piirroksensa on korkeata luokkaa. Erikoista mainintaa ansaitsevat myös Irma Wikström ja Kaarlo Kytö. —

Toivottavasti saamme useammin nauttia Sven Hildénin voimakkaista näyttämösuorituksista.

Kiitollinen katsomo osoitti voimakkaasti suosiotaan vierailijalle ja koko teatterille.

O. U. J:nen.

„Lep

Työväen
operettiu
vanha „L
päässä R
vuttanut
teattereiss
messa esi
jazziopera
Straussin
mielellään
myös lib
vallisesta

Työväen
sioksi —
vaksi s
tävä se
millä
ty. ja mi
suorituksi
kin siis k
Kosti E
Einari H
ohjaukses
otteesta.

iskevyyttä
vaikkakaa
telijasuori
erikoisen
vissä oliv
na Hel
jotka kaik
joista ain
ten kyker
(Elna H
viime näy
sesti mai
vät olivat
lan van
ilan yliv
joissa pys
koomilline
takoon V
teltu, mu
prinssi O
tanssijata

Jussi
viimeinen
operettiko
valssinsa
hyvin —
istuisivat
juhlapuvu
Kaarlo K
näytökses

Kaunis
ennenkaik
yleisön ih
ralli lisäks
jonka te
suoritetut
korkeatas
vat mi
tukset.